

[Steen Folke]

visionerne få frit løb. Jeg håber, at fremskridtpartiets synspunkter på opbygningen af et Storeuropa vil blive kendt blandt partiets egne vælgere. Det vil nok kunne medvirke til at tage gassen lidt af fremskridtsballonen.

Et demokratisk legitimeret, direkte valgt EF-Parlament kan bruges til, at borgerlige interesser kan tvinge svagere lande ad mindre anstødelig vej, gennem stormagternes garanterede flertal, gennem de såkaldt europæiske partier, hvor stormagtsgrupperne igen er dominerende.

Et særligt område, hvor integrationen er skredet så langt, som selv ingen modstander turde spå før 1972, er udenrigspolitikken, som jo ikke er omhandlet af Romtraktaten. Udenrigsministeren har ved talrige lejligheder brøstet sig af det udenrigspolitiske samarbejde, som man inden folkeafstemningen i 1972 bildte folk ind slet ikke havde noget med EF at gøre. At udenrigsministeren med særlig begejstring vil benytte formandsperioden til at søge at intensivere netop dette samarbejde, er åbenlyst for enhver. Jeg vil straks understrege, at jeg ikke deler udenrigsministerens beundring for udenrigsministerens indsats på dette område.

EF-samarbejdet af udenrigspolitikken har ført dansk udenrigspolitik i en mere reaktionær retning. I efteråret havde jeg lejlighed til at følge den danske udenrigspolitik på nærmeste hold i FN, og det var sandt at sige ikke opløftende. Lad mig nøjes med at henvise til den EF-afstemte danske holdning til det sydlige Afrika, som udenrigsministeren omtalte så rosenrødt i sin tale her i dag. Jeg tænker ikke bare på den meget omdiskuterede sportsresolution. Jeg tænker f. eks. også på den generelle resolution vedrørende Namibia, altså det tidligere Sydvestafrika, som de andre nordiske lande stemte for, mens Danmark fulgte EF-linjen og afstod.

Eller tag den resolution, som opfordrer til afbrydelse af enhver form for militært og atomart samarbejde med Sydafrika. Den kunne de andre nordiske lande stemme for, men ikke Danmark. Det finder jeg skandaløst, og jeg vil da gerne spørge udenrigsministeren, hvorfor Danmark ikke kunne stemme for denne resolution. Der kunne nævnes mange andre eksempler, men jeg vil nøjes med disse her.

Jeg havde en samtale med en repræsentant fra en af de befrielsesbevægelser, der kæmper i det sydlige Afrika, som havde bemærket nogle ændrede signaler i dansk udenrigspolitik, og som sagde: det er meget trist, hvis Danmark bevæger sig i den forkerte retning på et tidspunkt, hvor apartheidregimerne i Sydafrika virkelig er ved at blive rystet, og hvor der i den grad er brug for at bevæge sig i den modsatte retning og forøge presset.

Et mere upåagtet felt, hvor EF har tiltaget sig en overstatslig magt, er Domstolen. I al ubemærkethed skaber den præcedens ved at dømme i enkeltsager, som senere kan få meget vidtrækkende konsekvenser. Jeg kan f. eks. henvise til det spørgsmål, som fru Alice Hedegaard har stillet her i folketinget angående erhvervelse af dansk jord med henvisning til en dom, der er afsagt af EF-Domstolen, og justitsministerens svar på dette spørgsmål. Det er særdeles oplysende. Med henvisning til denne dom er det egentlig overflødigt at fæste sig ved, at fulgyldigt medlemskab nu for Danmark betyder, at indbyggere i forskellige EF-lande i kraft af en lang række direktiver og med henvisning til Romtraktatens artikel 52 frit kan etablere sig i Danmark på linje med danskere. Man kan også nævne EF-borgeres muligheder for at opkøbe danske sommerhuse.

Også for Grønland medfører udløbet af overgangsperioden nye problemer. Med virkning fra 1. januar er også Grønland fuldt medlem og derfor omfattet af EFs toldunion, hvilket også indebærer, at Grønland skal betale fuld told for varer, de hidtil toldfrit har kunnet indføre fra visse tredjelande. Det har der været en del protester imod i Grønland, og det er forståeligt.

For så vidt kan man undre sig over dette skridt fra EFs side. Det er måske i virkeligheden bare klodsethed, i hvert fald når man sammenholder det med den charmeoffensiv, som EF i øvrigt udfolder i Grønland. Alle sejl rebes for at forhindre en grønlandsk udtræden af EF i forbindelse med indførelse af hjemmestyre. At EF bl. a. er interesseret i de grønlandske ressourcer, mineralske såvel som ikke-mineralske, er åbenlyst for enhver. Lige så klart er det, at det påtvungne grønlandske EF-medlemskab har alvorlige følger, bl. a. for grønlandsk fiskeri.

Udenrigsministeren har udtalt, at han lægger vægt på en udbygning af EFs energisam-